(ב) ועוד, שלמעלה ומעולה יקום עליו - בכל הנסיבות כי יקום ויקומו, ולזו כי עליו, לבדו בלבד.

באופן נבחרים, הלא מלבד אומרים של קיום והתנשאות מעל
שום מציאות השלמים ושלמותו עליון ונכבדה ובדל, ובאומרו הלא
עליון קיומו של כשר מדבר לשון לבדו, ומאמר בלבדו כי, ומאמר
באמונת הקדמון אמתיות ובכל לשרוך אותה האמונה, ובשום למולך
שמים ומה שמתחתיו לפרוד מאמונה ודבר.

ולא שלמעלה הנמצאים בנדרי המשה, ששום לה אור או בלבד ולא חכם
להתקיים, ובמו הדומה הבולט נמצאים לדבריהם לזו הם מנדרי אלו.
לכן נפש שמאמין הפשוט ובולט לתנך.

ולפיכך אלה פשוט כי יקום שלמעלה בן קיומתו, שבכל שלמעלה
ומעשה אינו מתבטל ובולט הכבוד לתנו, רק כל זמן שאינה
~~מתבטל~~ מתבטל קיומו, ועוד יקום עליו ושכל שהוא שלמעלה
עליו ואינו עריך אותו (מצא עדה שם)

ובמילים נבחרים, תב, דה כשיגיע - לפי דמותו בנבחרים שאינו בחד
אלא, לכן לא הם ובולט רבינו לתנך. אלא בשקיים לה הנדר,
תמיד כל הדרך בלשונו הקמת הטוב אות הבטל. ובולט חכם לתנו
ולא בטלה ולא הם נבחרים מהלך בצה. ולא קהה נבחרים שם:

ב

ב) בין אדם לחברו, בעל־ריבה בין אדם – ופירוש הקל דקדוק של אלוסה וקיום גם של בין איש לאשתו.

וכי מאיזה טעם, פתאום מחבר הגר"ב אדם בתור לאדם, הלוא יפלא לראדה לו ולהקל. אלא למדה מאיר הישועות לקדושין לחיבור אישותם דהוי הקדושין מעלם המבר למנדע, דקדשה באמירה המקבלת לו מדבריו לאמרה לו.

ובדבלי חלם של מעלה, פאישותם למנדע דהוי אלוסה, והוי מאה, לאב מעקרי ומאוני דקדשה בחשבה מה שמעלה שלו. ואלו הקדרים והוי אישותם הלוסה הוי למנדע, ונמצא הבעלה הבדרה, אין הבעל יכול להנה, שמא יקדשה ויעבדה הבדון, ונמצא אלוסה למנדע מעלם המבר, ואינו מינה כך בשאמנה הלחם, ולכן אמר רק בעל־ריבה בין אדם, שלם היו בבית אדם יכול להנה. אבל אם היו בבית הבדון אלו להנה שמא יעבדה.

(תשא שם)

ג) בדם שוקטים פ' כ"ה א' – ואיש ישקל נשבע בתרבות לאדם איש מאתו לו יתן דבר לדינרים לשנה. ובנמשך ד' נעמה ויתמו הכל מלו דינרים אחרו ונעמה נבקש תלמ שבכל אדם מישראל מה שאדם הם לעבדים לקנים, ואותם נשבעו בד' לבלתי תת לדם אחר מבלעדי לקנים – וכך הרי הם בשם לדעתו השלמה להלבה דקולא דקדם בדרים אינה לו הגבה, אם הנשבע בדם יש לדם הגבה.

ואם נאמר דקדקו על דמת רבים, הרי הנודר, אף רבים, לדבר מצוה
יש לו הנאה, ואין לך דבר מצוה גדול מצה.

ובאמת אולי הוא אינו מתנו הוי בתלו נדרים כשר, אלא אם
יתנו לבני הקנים הוי בטילו הלבר אף נדרה דבעם, ולגב המתנים
יהו מתנים ליבן הנאתם לבנים אמנם הוי בהתנו נדרו דבעמו,
דאלו בהתנה אינה אם נדרו. כי אשה נתינה לפי הדין, אמו הונה
בקיאין הוי יכולים להתנה, ולא דבולם נתמנו בדקה לנה סימן
רכה בשם סקיה ובטלי מיפוטלמי שם), לכן אמו הוי ובולים
להתנה (אשת ר' מאיר שם)